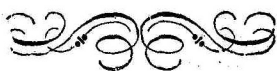

ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ

Μεταξὺ τῶν ἀρκετῶν ὅπωςδήποτε ὀνομάτων τῶν γραφουσῶν Ἑλληνίδων, τὸ ὀλιγώτερον ἴσως γνωστὸν εἶνε τὸ τῆς δεσποινίδος Κατίνας Ψύχα. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ λογία καὶ ποιητικὴ συγγραφεὺς γράφει γαλλιστί. Θυγάτηρ τοῦ ἀειμνήστου Στεφάνου Ψύχα, ἐγκατέστη ἀπὸ τετραετίας ἐν Παρισίοις. Συνειργάσθη ἐπ' ἀρκετὸν ἐν τῇ «Κυανῇ Ἐπιθεωρήσει», ἐν ᾗ τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη διὰ σειρᾶς πεζῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἐνεποίησαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν καὶ τῇ παρέσχον θέσιν ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ. Καίτοι γράφουσα τὴν γαλλικὴν, ἡ ἔμπνευσις αὐτῆς εἶνε καθαρῶς Ἑλληνική· τὰ θέματά της ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρύεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἑλλ. κόσμου, τὸν ὁποῖον μελετᾷ, ἀλλὰ καὶ αἰσθάνεται. Εἰς τὰ πεζὰ της ποιήματα, ὡς εἰς τὴν «Ἀητῶν», τὸν «Ὀλυμπον», διαφαίνεται μία κλασικῆς ἀπλότητος χάρις, μία ἄβρὰ μελαγχολία, πρωτοτυπία δὲ εἰς τὴν μορφὴν. Ἡ ἐπιτυχία ἦν ἔσχον εἰς τὸν γαλλικὸν περιοδικὸν τύπον τὰ πρωτόλεια τῆς ὥραιας Ἀιθίδος—ἥτις ἐξήγησε τὴν φιλολογικὴν δόξαν ἐκεῖ, ἐνθα αὕτη ἀναγνωρίζεται καὶ ἀπονέμεται—ἐπηξήνηθη εἰς τὸ μυθιστόρημά της «Οἱ δοξολάτραι», ὅπερ ὡς πρωτεύον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν Παρισίων». Οἱ «δοξολάτραι» ἐκρίθησαν ἐν Παρισίοις εὐμενέστατα.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον σημεῖωμα ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς τελευταίας γραμμὰς ὡς ἐχάραξεν ἡ ἀλησμόνητος Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

Μία στήλη μαύρη, κατάμαυρη, χωρὶς τὴν χάριν στήλης Ἑλληνικῆς, χωρὶς τὰς τόσον περιέργους ἐπιγραφὰς στήλης χριστιανικῆς ἐποχῆς.

Ἐστράφην πρὸς τὸν σοφὸν συνοδὸν κύριον Πέτρον Παπαγεωργίου, καὶ ἐκεῖνος ἀπεφύλλισε τὰ ρόδα τῶν παραδόσεων.

Τὰ παραδίδω χωρὶς τὸ ἄρωμά των.

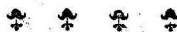
«Εἶναι ἡ στήλη τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος καὶ εἶχε τὴν μάγον δύναμιν «νὰ διαλύῃ τὰ δηλητήρια τῶν ὄψεων».

Καὶ ἡ στήλη, τὴν ὁποῖαν ἐμάυρισαν οἱ αἰῶνες, φωτισμένη τώρα μὲ τὸν λύχνον τῆς παραδόσεως μὲ παρασύρει.

Δὲν ἰσχύει, ἄρα γε, ἡ μάγος δύναμις της δι' ὅλα τὰ φαρμάκια; Δι' ὅλους τοὺς ὄφεις, οἱ ὁποῖοι περισφίγγουν τὰ ἱερὰ ἰδάρη; — Ἡ ἔσχατὰ αὐτῇ τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ τὴν διττῶς προφητικὴν στήλην της, μὲ ἐλκύει ἔκτατε πολὺ καὶ θέλω νὰ γράψω ἀκουμβισμένη εἰς τὸν στυλοβάτην καὶ ἀκόμη δὲν εὐρίσκω οὔτε μορφὴν, οὔτε λέξεις.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ κατ' Ὀκτώβριον 1905.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΡΥΛΟΣ

Στῆς χειμωνιάτικες βραδνὲς

Τὸ λέει τὸ παραμῦθι:

— Ἐδῶ στὴν ἄχαρη ἀμμουδιά

Ἡ κόρη ἀπεκοιμήθη,

Κι' ἦρθε τὸ κύμα τὸ ψηλὸ

Ποῦ ἀράθνυμα βογγάει

Καὶ στοὺς ἀφροὺς τῇ δίπλωσε

Τὴν ἄρπαξε καὶ πάει...

Καὶ τώρα, ὅταν ἡ Θάλασσα

Στενάζει ἀπελπισμένη,

Ἰσκιος λευκὸς κι' ἀνάνερος

Ἀπὸ τὰ βάθη βγαίνει,

Καὶ δείχνει ἐπάνω στὰ νερὰ

Τὴν ξωτικιά του χάρι

Νὰ παιγνιδίξῃ πένθιμα

Στὸ κίτρινο φεγγάρι...

Θ. ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ